

HỒI 363

Thương Cổ Chi Tranh

K

hi Khấu Trọng tỉnh lại tại khách sạn ở phía bắc Hoàng Hà thì ngoài trời đã sáng rõ, gã cảm thấy thân tâm thoải mái, những mệt nhọc của mấy ngày chạy qua chạy lại đã hoàn toàn tan biến.

Sau khi chia tay Từ Tử Lăng, bọn gã giả vờ như thay đổi ý định bất ngờ, bỏ thuyền lên bờ, theo đường bộ đi về phương Bắc, nhưng sự thực là đã chuyển sang thuyền chở hàng mà Phục Khiên đã cho người chuẩn bị từ trước, giả làm thương khách buôn bán với ngoại quốc, bí mật tiếp tục hành trình. Hai người Tần Thúc Bảo và Trình Giảo Kim thống lĩnh hơn trăm thân binh, chia thành nhiều nhóm, tạm thời cẩn thận ẩn nấp ở gần Huyện Thành. Tình hình có vẻ rất thuận lợi, hơn nữa, Lạc Thủy bang lâm vào tình trạng nội bộ phân liệt, căn bản không có cách nào để phát giác ra hành động của bọn gã.

Đi qua Thượng Đảng thành, khẳng định là không còn ai truy đuổi phía sau, Khấu Trọng mới quay về phương Nam, men theo dòng Hoàng Hà vào Quan Trung, giao nhiệm vụ hộ tống Đột Lợi lại cho bọn Phục Khiên, phụ thê Lý Tịnh và bọn Tần Thúc Bảo, Trình Giảo Kim.

Rửa mặt xong, Khấu Trọng đeo mặt nạ biến thành một đại hán xấu xí. Gã không dám chậm trễ, ăn điểm tâm vội vã rồi nhanh chóng ra bến thuyền, nhằm bắt kịp chuyển thuyền đi Quan Trung. Ai ngờ khi đến nơi chủ thuyền thông báo đã hết chỗ, hơn nữa đa số thuyền đã lên kinh từ tờ mờ sáng. Đang do dự suy nghĩ có nên đợi thuyền khách ngày mai không hay nên tự đi bộ thì Khấu Trọng nghe tiếng vó ngựa trên đường. Một người thấy gã liền vui mừng cười nói: "Thì ra là Mạc gia! Không ngờ lại gặp ngài ở đây, lệnh thúc có đi cùng ngài không?"

Khấu Trọng đang nghĩ có lẽ đối phương nhận nhầm người, nhưng định thần nhìn lại, thấy người trước mặt mình tuổi trạc tứ tuần, trông giống như quán gia, đằng sau là bốn gia nhân, vác theo nhiều bao gói lớn nhỏ, hẳn là vừa mua bán ở trong thành xong.

Gã nhìn kỹ lại có cảm giác người này rất quen nhưng nhất thời không nhớ được là gặp ở đâu.

Người đó nhìn về mặt ngơ ngác của gã, liền hiểu ngay, cười nói: “Lệnh thúc là Mạc Vi thần y đó! Năm đó ở Tương Dương, được thúc thúc ngài trượng nghĩa chữa bệnh mà không thu ngân lượng, và đã trị dứt quái bệnh cho tiểu công tử Tiến ca nhi của chúng tôi, sau đó còn bắt tên gian tặc Mã Hứa Nhiên. Mạc gia giờ đã nhớ ra chưa?”

Khấu Trọng vỗ đầu một cái, nói: “A! Ta nhớ rồi, người tên là... Hmm... tên là...” Người đó vội đáp: “Tiểu nhân là Sa Phúc, thiếu gia và phu nhân cảm kích lệnh thúc và Mạc gia không biết bao nhiêu mà kể, chỉ có điều không biết làm sao tìm được hai người. Lệnh thúc đâu rồi? Sao không thấy ông ấy?”

Khấu Trọng rất muốn hỏi hần xem tên mình kêu là Mạc khi gì đó, trong bụng lấy làm tức cười, nói: “Gia thúc niên kỷ đã cao nên đã về quê nhà ở phương Nam, không còn muốn ra ngoài bốn ba nữa. Chà! Gặp nhau thế này đúng là xảo hợp, Sa quân gia hiện giờ định đi đâu?”

Sa Phúc lộ vẻ thất vọng, lắc đầu nói: “Thật đáng tiếc, lệnh thúc vừa là cao nhân tinh thông y thuật, lại là hiệp sĩ có tấm lòng nhân từ, thật là khó gặp khó thấy.”

Khấu Trọng bịa tiếp: “Sa quân gia không biết đấy thôi, Mạc... ta đã được chân truyền của gia thúc, có thể nói không được mười phần cũng được chín phần tâm đắc. Hiện giờ ta phải đi tìm thuyền, khi nào có dịp sẽ nói chuyện tiếp với Sa quân gia nhé. Xin mời!”

Sa Phúc như tìm thấy báu vật liền vội giữ chặt tay áo gã, mừng rỡ: “Mạc gia có đúng là được chân truyền y thuật của lệnh thúc không vậy?”

Khấu Trọng ngăn người: “Ta lừa ngươi làm gì, mà chẳng nhẽ lại có người mắc bệnh nữa ư?”

Sa Phúc vẻ mặt buồn bã: “Là lão gia nhà tôi, Mạc gia có biết cách chữa bệnh thương hàn không?”

Khấu Trọng trong lòng thầm nghĩ, bằng vào khả năng trị thương của Trường Sinh Quyết và Hòa Thị Bích, tạp chúng nan y nào cũng nắm chắc được mấy phần sẽ chữa khỏi, hơn nữa cứu người là chuyện tốt, liền lập tức vỗ ngực: “Có gì khó đâu, bất quá đợi ta tìm được thuyền khách rồi nói tiếp được không?”

Sa Phúc vội hỏi: “Mạc gia định ngồi thuyền đi đâu vậy?”

Khấu Trọng đáp: “Ta muốn đến Trường An chơi một chuyến, xem xem có thể tạo lập sự nghiệp ở đó được không.”

Sa Phúc lộ vẻ vui mừng: “Thế thì không cần tìm thuyền nữa. Chúng tôi giờ đây cũng đi đến Quan Trung đây. Xin mời Mạc gia!”

Khấu Trọng hiện giờ lại càng nhột nhột, càng muốn biết tên mình là gì.

oOo

Từ Tử Lăng đi vào khoang dành cho hành khách, vừa ngồi chưa ấm chỗ thì một đại hán giang hồ đến bên cạnh gã hạ giọng hỏi: “Vị huynh đệ này quý tính đại danh là gì? Có thuộc môn phái nào không? Đến Quan Trung có việc gì vậy?”

Từ Tử Lăng trong lòng nổi giận, thật là khinh người quá lắm! Gã vì tránh bọn người của Dương Văn Can chèo kéo nên đã cải trang thành Cung Thần Xuân, chỉ mong có thể yên ổn mà nhập quan. Nhưng do thể hình tráng kiện cao lớn của gã, dẫu có đeo kiếm để che mắt người khác nhưng cuối cùng cũng khiến cho bọn người bang hội ở bến tàu hoài nghi. Tên đại hán này đến thăm vấn mình chỉ là một kẻ trong số đó, liền cười lạnh đáp: “Cho bốn nhân biết ngươi là thần thánh phương nào? Xem xem có đủ tư cách để tra hỏi ta chưa?”

Đại hán đó lại chẳng hề nổi giận mà cười nhẹ nói: “Lão huynh ngươi trước tiên hãy theo ta lên bờ, nếu không thì con thuyền này sẽ không được rời bến đâu. Đã là người hành tẩu giang hồ thì phải theo quy củ, không thì sẽ ảnh hưởng đến những hành khách khác.”

Lúc này trên thuyền khách đã lên hơn một nửa, mọi người đều nhìn về phía gã mong gã đi cho rảnh, chỉ là chưa có ai dám lên tiếng.

Từ Tử Lăng thầm than trong lòng, biết rằng nếu làm lớn chuyện thì cả người lẫn ta đều không hay, đồng thời lửa giận đã bốc lên, liền gạt bỏ mọi đắn đo, theo đại hán rời thuyền.

Vừa ra khỏi cửa khoang thuyền, đại hán đó bỗng nhiên hạ giọng: “Tiểu nhân là Tra Hỏa, là một trong tứ hổ dưới trướng Hoàng Nông bang chủ Thịnh Nam Phủ, vừa rồi nói năng mạo phạm là do không muốn người ngoài biết quan hệ của chúng ta, mong Cung gia đừng bắt tội!”

Từ Tử Lăng vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Ngươi làm sao mà nhận ra Cung mỗ?”

Tra Hỏa đáp: “Xin xuống thuyền rồi mới nói tiếp.”

Xuống tới cầu ván, một cỗ xe ngựa chạy tới, Tra Hỏa cung kính: "Xin mời Cung gia lên xe."

Từ Tử Lăng hết sức nghi hoặc nhưng vẫn ngồi vào trong xe. Xe ngựa liền lập tức khởi hành. Tra Hỏa thở ra một hơi nói: "May mắn là tiểu nhân gặp được Cung gia ở đây, nếu không bang chủ giáng tội xuống, Tra Hỏa tôi làm sao mà gánh nổi."

Nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của Từ Tử Lăng, Tra Hỏa liền giải thích: "Lôi Cửu Chỉ đại gia cùng bang chủ chúng tôi có giao tình trọng hậu. Năm ngày trước Lôi đại gia đến Quan Trung, trên đường có rẽ vào tổng đàn của Hoằng Nông bang, dặn đi dặn lại chúng tôi phải giúp đỡ Cung gia, lại còn vẽ mặt của Cung gia nên bọn này mới nhận ra Cung gia ngay."

Từ Tử Lăng lúc đó mới hiểu ra, thâm nghĩ không biết nên cảm kích hay trách cứ Lôi Cửu Chỉ đây, vì nếu không bị cản trở, gã hiện giờ đã trên đường vào Quan Trung rồi.

Tra Hỏa lại nói: "Một tháng trở lại đây quan phòng tra xét kỹ càng đường thủy lẫn đường bộ, nếu không có giấy thông hành hoặc không có quan hệ ở Quan Trung, nhất luận đều không cho nhập quan. Lôi đại gia cũng nhờ chúng tôi làm cho ngài giấy thông hành, nhưng bất quá tình hình của Cung gia thì có chút đặc biệt. Theo tin tức của chúng tôi, tên của Cung gia đang đứng đầu danh sách những nhân vật bị truy nã. Vì vậy càng phải cẩn thận, tuyệt không thể để lộ thân phận."

Từ Tử Lăng ngơ ngác: "Có chuyện này ư?" Trong lòng gã thâm nghĩ không biết nếu mình giả làm Nhạc Sơn thì sẽ như thế nào nữa đây.

Theo lý thì người của Lý Kiến Thành không thể biết Cung Thần Xuân chính là Từ Tử Lăng, vì vậy chuyện này tất phải có nguyên do gì khác.

Tra Hỏa uốn ngực tự tin nói: "Cung gia đừng lo, nếu việc cón con là đưa được Cung gia nhập quan mà còn làm không được, Hoằng Nông bang chúng tôi làm sao mà hành tẩu trên giang hồ chứ?"

Xe ngựa chợt dừng lại, Tra Hỏa giải thích: "Chúng tôi đã nghĩ ra kế sách vạn toàn đưa Cung gia vào Quan Trung, chỉ cần che đi mấy vết sẹo do đao kiếm để nhận nhất trên khuôn mặt của Cung gia, rồi thay tên đổi họ, lại thay đổi phục sức theo kiểu khác, là có thể y kế hành động."

Từ Tử Lăng càng lúc càng thấy mơ hồ, theo hấn xuống xe, liền phát giác mình đã ở trước sân một căn nhà. Gã chỉ đành cười khổ, rồi theo Tra Hỏa đi vào trong.

oOo

Hai chiếc thuyền lớn hình dạng tương tự nhau đang bỏ neo bên cạnh bến tàu. Khấu Trọng theo Sa Phúc một trong hai chiếc thuyền đó. Những hộ vệ trên thuyền đồng loạt nhìn gã dò xét, bỗng trong đó có người mừng rỡ kêu vang: "Thì ra là Mạc huynh đệ, lệnh thúc Mạc Vi thần y đâu rồi?"

Người vừa nói là một trung niên hán tử khá to béo, trắng trẻo, tuy vậy cước bộ lại rất nhanh nhẹn, hiển nhiên võ công cũng không tệ.

Khấu Trọng đối với người này vẫn còn một chút ấn tượng, nhưng đương nhiên đã quên bém mất tên của hắn, liền cười xã giao: "A! Xin chào!" Trong lòng gã đang thầm mắng Từ Tử Lăng tên nào không chọn, lại lấy cái tên Mạc Vi, đằng sau lại thêm hai chữ thần y nữa, thì thật là càng thêm cổ quái, cứ như là muốn ám chỉ cho người khác biết mình không phải là thần y vậy¹.

Sa Phúc đã quen thù tiếp, liền hiểu ý vội nhắc nhở: "Đây là Trần Lai Mãn Trần sư phó."

Khấu Trọng vội cười nói: "Thì ra là Trần sư phó, không ngờ lại được gặp ông ở đây."

Mấy hộ vệ khác thấy đây là người quen nên ai nấy đều ôm quyền hành lễ, thái độ khác hẳn, trở nên vô cùng thân thiết.

Sa Phúc mời Khấu Trọng ngồi ngoài chờ, còn hắn đi vào trong thông báo với chủ nhân.

Trần Lai Mãn hồ hởi bắt chuyện, Khấu Trọng ngồi ngoài vừa trả lời nhát gừng với hắn, toàn là mấy lời bốc phét kể chuyện Từ Tử Lăng đã về quê nhà quy ẩn, vừa âm thầm vận công tập trung vào hai tai, truy tìm tiếng chân của Sa Phúc. Cái trò phân tâm nhị dụng này lần đầu tiên gã thử sử dụng, có lúc mơ hồ, có lúc lại rõ ràng, câu được câu chăng, cảm giác rất là khó tả.

Sau đó nghe thấy tiếng một nữ tử thất thanh kêu lên một tiếng: "A! Người gặp Mạc thiếu hiệp ư, thúc thúc của y thì sao? Sao không mời họ vào đây gặp ta." Khấu Trọng có ấn tượng rất sâu đậm với vị thiếu phu nhân này, bởi nàng ta có phong thái đoan trang mỹ lệ hiếm thấy nên gã nhận ra giọng nói của nàng ngay lập tức.

¹ mạc vi thần y: không phải thần y.

Tiếp đó là tiếng của Trần Lai Mãn vào đầy tai nên không nghe rõ Sa Phúc đáp lại thế nào.

Sau khi Khấu Trọng hàm hồ đáp lại Trần Lai Mãn, liền nghe được tiếng của một nam tử trẻ tuổi trong khoang thuyền: “Y thuật của hấn có khá không? Nếu có sai sót gì, đại ca và nhị ca không tha cho ta đâu.”

Thiếu phu nhân nhẹ nhàng nói: “Tướng công chàng sao không hỏi ý kiến bà bà trước, nếu người đứng ra tác chủ thì đại bá và nhị bá làm sao còn nói gì được.”

Lúc này Trần Lai Mãn lại hỏi: “Mạc huynh đệ võ công cao minh, có phải đã học được hết chân truyền của lệnh thúc không?”

Khấu Trọng không tập trung để nghe được thanh âm phía trong khoang thuyền nữa, trong lòng rất bực, nhưng không thể không trả lời: “Mạc... ta, hà, một thân võ nghệ đều do gia thúc truyền thụ, ông ấy thường nói rằng ta khuôn mặt xấu xí, tính tình lại thô lỗ, nếu không có võ nghệ trong người, ra ngoài giang hồ hành tẩu sẽ chịu nhiều thua thiệt. Ha!”

Trần Lai Mãn nhìn mặt gã, cũng khó mà nói được lời an ủi nào, chỉ đành nói: “Nam nhân sống trên đời quan trọng nhất là có chí hướng hoài bão, cũng như Tử Vũ thời xưa, dung mạo tuy xấu xí nhưng lại được bá tướng phong hầu, lưu danh thiên cổ.”

Khấu Trọng thầm nghĩ nếu đem chí hướng của gã nói ra, tất sẽ còn khiến hấn phải nhảy dựng lên, liền cố ý tỏ vẻ hững hờ: “Không biết về việc vợ con thì Tử Vũ có được như ý hay không?”

Mấy lời nói này của gã khiến cho những võ sư hộ vệ khác phá lên cười rộ, tiếp đó một võ sư trẻ tuổi tên gọi Văn Quý cười sảng sặc: “Khi ông ta làm đến chức tể tướng rồi, đương nhiên thê thiếp đầy nhà, Mạc huynh không cần quá lo lắng.”

Sa Phúc từ trong khoang thuyền bước ra, khách khí nói: “Xin mời Mạc huynh theo tôi.”

Khấu Trọng liền cáo lỗi với mọi người, theo Sa Phúc đi vào trong khoang thuyền, chỉ thấy dọc hành lang có nhiều tỳ nữ người hầu đi lại rất bận rộn, bọn chúng vừa nhìn thấy khuôn mặt của Khấu Trọng liền lộ ra vẻ chán ghét, rõ ràng là trông mặt mà bắt hình dong, ra vẻ chẳng ưa thích bộ dạng của gã chút nào.

Đi một lúc tới khoang thuyền rất rộng có hai lối vào, Khấu Trọng thấy thiếu phu nhân Trình Bích Tố, bên cạnh còn có tỳ nữ Tiểu Phượng và Tiến ca nhi. Đứa bé đó bây giờ đã cao lớn hơn nhiều, thông minh tuấn tú, nét cười rất giống với mẫu thân, rất dễ thương, đáng mến.

Chỉ vì bộ dạng của Khấu Trọng quá đáng sợ nên đưa bé vội núp vào đằng sau Tiểu Phượng, mặc cho mẫu thân bắt nó chào “Mạc đại thúc” một tiếng.

Trình Bích Tố phong vận vẫn như xưa, đôi mắt đẹp lộ ra thần sắc cảm kích, bất quá người được cảm kích là Từ Tử Lăng chứ không phải Khấu Trọng, do đó sau khi nói chuyện khách khí một lúc, nàng liền quay sang hỏi cặn kẽ tình hình của ‘Mạc Vi thần y’. Khấu Trọng đều ứng đáp rất trôi chảy.

Trình Bích Tố nói: “Mạc thiếu hiệp đi đường chắc cũng đã mệt rồi, giờ xin mời nghỉ ngơi, hồi phục tinh thần, sau đó thiếp còn phải phiền thiếu hiệp trị bệnh cho lão gia nữa.”

Khấu Trọng trong lòng liền kêu khổ, vì giả như Sa lão gia gặp phải tuyệt chứng nan y không chữa được, gã còn mặt mũi nào mà đối diện với vị thiếu phu nhân thanh tú khả ái này? Cứ nhìn vào đồ đạc trên thuyền thì biết lần này cả nhà Sa gia đều đến Quan Trung, chỉ có điều là không biết họ có quan hệ thế nào với bọn quý tộc ở Quan Trung? Thân thuyền rung lên chứng tỏ thuyền đã nhổ neo rời bến.

oOo

Từ Tử Lăng dịch dung lại khuôn mặt để che đi mấy vết sẹo, rồi theo lời chỉ dẫn của Tra Hỏa của Hoằng Nông bang đi tới con đường chính của Viên huyện. Đến trước cửa Hưng Xương Long chuyên buôn bán muối, thì chỉ thấy hơn ba mươi phu khuân vác đang tất bật khuân những bao tải muối từ bảy chiếc xe lừa trước cửa vào trong nhà.

Chỉ cần nhìn qua là có thể thấy Hưng Xương Long này quy mô rất lớn, hèn gì có thể trở thành một trong những nhà cung cấp muối chủ yếu cho Quan Trung. Vừa định vào trong, thì hai đại hán cản gã lại, thẳng thừng hỏi: “Ngươi đến tìm ai?”

Từ Tử Lăng vận công cải biến giọng nói, đáp: “Ta là Mạc Vi, được Tra Hỏa ở Hoằng Nông bang giới thiệu đến gặp Điền gia.”

Hai tên nghe tên Tra Hỏa, lập tức thay đổi thái độ, một tên nói: “Mạc huynh, xin mời theo tại hạ.”

Từ Tử Lăng theo sau hắn, đi qua tiệm chính chất đầy bao muối lớn, đi qua sân sau thì đến một đại viện nằm giữa nhà kho và cửa tiệm, sức chứa lên tới hàng trăm người. Những bao muối hai bên chất đống như núi và hơn chục người đang bận rộn tíu tít.

Đại hán bảo Từ Tử Lăng đứng đợi, sau đó hấn tiến về phía hai nam tử trạc trung tuần, có vẻ là người đứng đầu ở đây, nói một hồi, rồi một người tiến đến chỗ Từ Tử Lăng cất tiếng: “Mạc huynh thuộc môn phái nào?”

Từ Tử Lăng thuận miệng đáp: “Kiếm pháp của tại hạ được gia phụ chân truyền.”

Người đó lại chất vấn: “Vậy lệnh tôn quý tính đại danh là gì?”

Từ Tử Lăng đành bịa tiếp câu chuyện: “Gia phụ là Mạc Nhất Tâm, cũng là người có chút danh tiếng ở Ba Thục.”

Về mặt người đó không có chút thay đổi nào, hiển nhiên hẳn vẫn chưa từng nghe đến tên Mạc Nhất Tâm bao giờ, liền kéo Từ Tử Lăng qua một bên nói: “Mạc huynh! Không phải Điền Tam Đường ta không muốn dùng ngươi, nhưng hiện nay chúng ta đã phải cầu viện Thịnh bang chủ, vì người phe Quảng Thịnh Hàng rất đông đảo. Do đó ta cần phải kiếm được cao thủ chân chính, nếu không phải thì chỉ làm hại cho Mạc huynh thôi.”

Từ Tử Lăng trước đó đã được Tra Hỏa cho biết toàn bộ sự việc từ đầu chí cuối.

Quảng Thịnh Hàng và Hung Xương Long là hai đầu mối lớn nhất cung cấp muối cho Quan Trung, từ xưa tới nay luôn cạnh tranh kịch liệt. Một bên thì được Thái tử Đường thất chống lưng, bên kia có quan hệ mật thiết với Tần vương. Hiện giờ thế lực của phe Thái tử của Kiến Thành, Nguyên Cát đang tăng vọt, lão chủ của Quảng Thịnh Hàng là Cố Thiên Chương tha hồ phóng túng, dùng vũ lực uy hiếp Hung Xương Long, thậm chí còn phái người cướp thuyền muối, có ý làm Hung Xương Long phải rơi vào cảnh lụn bại.

Không còn lựa chọn nào khác, Hung Xương Long phải cầu cứu bằng hữu trên giang hồ. Hoàng Nông bang bang chủ Thịnh Nam Phủ chính là một trong những người đó. Thịnh Nam Phủ một mặt phải làm theo yêu cầu giúp đỡ của Lôi Cửu Chỉ, mặt khác, cũng từ Lôi Cửu Chỉ mà biết “Cung Thần Xuyên” tức Từ Tử Lăng võ công rất cao cường. Một mũi tên trúng hai đích, vừa tiến cử Từ Tử Lăng cho Hung Xương Long để gã trợ giúp Bốc Vạn Niên, lão bản của Hung Xương Long, đối phó cường địch, mà Từ Tử Lăng cũng có thể mượn thân phận này để xâm nhập vào Quan Trung.

Điền Tam Đường là con rể lớn nhất của Bốc Vạn Niên, võ công không kém, chịu trách nhiệm bảo hộ đội thuyền chở muối, muốn được tuyển chọn tất phải qua được cửa của hắn.

Từ Tử Lăng khẽ cười, nói: “Điền gia xin hãy yên tâm, Thịnh bang chủ đã dám giới thiệu ta đến gặp Điền gia, tự nhiên ông ấy hết sức tin tưởng vào kiếm pháp của ta. Điền gia có thể hỏi lại Tra Hỏa huynh.”

Điền Tam Đường trầm ngâm nói: “Quan hệ của Mạc huynh và Thịnh bang chủ là thế nào?”

Từ Tử Lăng đáp: “Thịnh bang chủ là huynh đệ kết nghĩa của thân thúc của ta.”

Điền Tam Đường gật đầu nói: “Vậy xin mời Mạc huynh đi theo ta.”

Từ Tử Lăng đi theo hắn qua một dãy nhà, đến một cái sân rộng khác, Điền Tam Đường kêu lớn: “Đem côn ra cho ta.”

Từ hiên nhà bên trái có ba võ sư bước ra, một người cầm trường côn ném cho Điền Tam Đường. Điền Tam Đường tay cầm côn, tinh thần trở nên phấn khởi, xuống tấn nói: “Mạc huynh! Mời xuất chiêu trước. Xin đừng nương tay.”

Từ Tử Lăng thầm nghĩ nếu không nương tay thì chỉ e hắn một chiêu cũng không chịu nổi. Bất quá gã không thể giả vờ kém quá, vì trong hôm nay có một đội thuyền đi Quan Trung, chỉ cần thể hiện được mình là đủ sức thì đối phương sẽ lập tức cho gã đi cùng để tránh lãng phí một cao thủ.

Liền đó hô lớn một tiếng “Xin đắc tội!”, xong thì Từ Tử Lăng bạt kiếm khỏi vỏ.

Ba võ sư đứng ngoài cùng lúc biến sắc.

Đại hành gia xuất thủ thì lập tức thể hiện bản lĩnh ngay.

Từ Tử Lăng tuy vẫn còn cố ý che giấu thực lực, nhưng kiếm pháp và bộ pháp vẫn có khí phách của đại hành gia, như nước chảy mây trôi, động tác làm thành một chỉnh thể liền mạch không thể cắt rời.

Điền Tam Đường kêu lên một tiếng “Tốt”, trước khí thế áp đảo của Từ Tử Lăng cuối cùng cũng không nhịn được, xoay côn phản công.

Từ Tử Lăng một kiếm xuất ra, nhẹ nhàng xoắn lấy trường côn, một đóa kiếm hoa xuất hiện, ngăn cản đường tấn công của Điền Tam Đường.

Điền Tam Đường kinh hãi lùi lại, nhưng lại mừng rỡ cười nói: “Mạc huynh thử tấn công xem nào!”

Từ Tử Lăng trầm giọng hô một tiếng, vung kiếm chém tới.

Kiếm này nhìn thì bình thường chẳng có biến hóa gì kỳ lạ, nhưng vô luận kẻ đang bị tấn công là Điền Tam Đường hay mấy võ sư đang đứng xem bên ngoài đều thấy kiếm thể lăng lẹ, khó mà chống đỡ được.

Điền Tam Đường căn bản không biết chống đỡ thế nào, đành phải lùi lại một bước, cười dài: “Hèn gì Thịnh bang chủ lại tiến cử Mạc huynh với Hung Xương Long. Có được cao thủ như Mạc huynh trợ giúp thì chẳng cần sợ gì tên Cố Thiên Chương đó nữa! Mạc huynh hôm nay hãy cùng chúng ta theo thuyền đội nhập quan, Điền Tam Đường này nhất định không bạc đãi huynh đâu.”

Ba võ sư kia biết Từ Tử Lăng là người của Hoangg Nông bang, lại thấy gã thân thủ cao cường, liền tiến lại làm quen và chúc mừng.

Từ Tử Lăng thở phào một tiếng, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề đau đầu nhức óc là tìm cách tiềm nhập Quan Trung. Trong lòng gã lại băn khoăn không hiểu Khấu Trọng có gặp may như gã không?

- o O o -